

at tro, at det var rigtigst at fastslaa, at ingen Pension vil kunne overstige 2000 Rb., og at, naar Pensionen overstiger 1200 Rb., der saa affortes visse Procent. Hvorfor jeg nævner 1200 Rb. er, fordi man har begyndt her ved Skatteansættelsen, og saa kunde man muligvis sige, at naar Beløbet overstiger 2000 Rb., burde der fratrækkes en endnu større Procent. Dette kunde muligvis være den heldigste Fremgangsmaade.

Chr. Nimestad: Det undrer mig, at den ærede foregaaende Taler angreb Bestemmelserne i det foreliggende Forslags § 2 fra det Standpunkt, som han iøvrigt staaer paa, som mindre betryggende og fyldestgjørende end den Bestemmelse, der havde i Pensionslovudkastet, som det forelaa ifjor; dette troer jeg nemtlig maa fra hans Side bero paa en Misforstaelse; thi saaledes som Pensionslovudkastet blev forelagt ifjor, blev det jo med Hensyn til dette saa meget omvistede Punkt fremdeles staaende ved den hidtil gjældende Retstilstand, men den nugældende Retstilstand er jo, hvad der er afgjort ved Høiesteretsdom, og ikke siden har været bestridt, at Spørgsmaalet, om en Embedsmand har gjort sig skyldig i Misligheder, maa han kunne fordrø undergivet en Prøvelse ved Domstolene, som maa være det Afgjørende. Dette er nu anerkjendt i den nugældende Retstilstand, og det var det, som Regjeringsudkastet ifjor gif ud paa at opretholde, og jeg maa tilføie, at heller ikke Udvalget fandt at burde gjøre nogen Forandring i saa Henseende. Det nuværende Udcast gaaer jo derimod ud paa at henlægge Afgjørelsen af dette Spørgsmaal til en særegen Kommission, hvori der skal findes Clementer, der skulle give en større Betyggelse netop med Hensyn til de Synspunkter, som fra Regjeringsmagtens Side maa kunne gjøres gjældende. Jeg kan nu ikke Andet end udtale min fulde Anerkjendelse og Samstemning med den Maade, hvorpaa Opgaven taar er forsøgt løst i Lovudkastet, som det foreligger. Jeg har ved tidligere Leiligheder gjentagne Gange gjort opmærksom paa den Fare, som jeg ser vilde være tilstede, hvis man vilde henlægge den endelige Afgjørelse af dette Spørgsmaal til Regjeringsmagten, idet

man jo ikke kan være blind for, at Embedsmændene saa vilde kunne blive undergivne en vilkaarlig Behandling, en Vilkaarlighed, som er saameget mere betænelig, som den ikke alene i meget væsentlig Grad vedrører Embedsmændens økonomiske Belfærd, men ogsaa, hvad man især maa lægge Vægt paa, i høi Grad vedrører hans Ære, og mod hvilken han ikke kan vente at finde noget tilstrækkeligt Værn deri, at Spørgsmaalet bagefter gennem et Lovforslag skulde undergives Rigsdagens Afgjørelse, idet det aldeles ikke er naturligt at tænke sig Rigsdagen som Embedsmændens Værn imod Regjeringsmagtens Vilkaarlighed; men Rigsdagen vil naturligvis, som ogsaa stadig har fundet Sted, betragte sig som den, der har at vogte Statskassens Interesser, navnlig ogsaa overfor Ministeren. Paa den anden Side har jeg derimod aldrig ret kunnet se den Betænelighed, man havde ved at henlægge Afgjørelsen af den Slags Spørgsmaal til Domstolene. Det forekommer mig derimod, at da der her er Tale om, ikke at bedømme Embedsmændens større eller mindre Embedsdygtighed, men derimod, hvorvidt hans Forhold vækker den nødvendige Agtelse og Tilid, er det et Spørgsmaal, som Dommere, og jeg kan tilføie alle fornuftige Menneskter, kunne have en begrundet Anskuelse om. Vil man dertil sige, at saa kan Regjeringsmagten ogsaa have en begrundet Anskuelse derom, saa vil jeg dertil svare: ja, det er heller ikke, fordi jeg tvivler om, at de, der staa i Spidsen for Regjeringen, Ministrene, kunne have en fornuftig Anskuelse om Spørgsmaalet, men fordi man ikke kan have fuldstændig Sikkerhed for, at de paa aldeles upartist Maade ville se paa Sagen. Den vedkommende Minister vil maasse netop være kommen i et saadant Forhold til Embedsmændene, at han ikke er den, der med størst Nøiagtighed kan se paa Sagen. Men det er ganske sikkert, at Enhver, der er eller har været Minister, det viser Erfaringen, er af modsat Mening, og det er derfor Noget, der har været mig klart, at man vil være nødt til at høre sig noget hentmod den Anskuelse og vælge en mellemiggende Veje. I saa Henseende finder jeg, at den her fore-